

Ἄλλὰ ἡ ἄμυνα ἐξηκολούθει. Κάτι ἔπρεπε λοιπὸν νὰ γίνῃ. Ἡ νταντᾶ ἐτραβοῦσε πλέον τὸν Γεῶργο ἂν τὸ πόδι.

— Παραδοθῆτε! ἐφώναζαν οἱ πολιορκηταί.

— Πῶς νὰ παραδοθῶμε; εἶπεν ἡ Φιφίκα, ἡ ὁποία δὲν ἤξευρε βέβαια τὴν μονολεκτικὴν ἀπάντησιν ποῦ ἔδωκε κάποτε ὁ Καίπρων εἰς τὸ Βατερλώ, διὰ νὰ τὴν ἐκσφινδονήσῃ στὰ μούτρα τῶν μικροσκοπικῶν πολιορκητῶν.

— Πῶς νὰ παραδοθῶμε ποῦ δὲν μᾶς πῆραν;

Ὁ Γεῶργος εἰς τὸ μεταξὺ ἐπιμένει νὰ στέκῃ στὸ ἀνοικτὸ παράθυρο, νὰ ἐπιβλέψῃ τὴν τύχην τῆς πολιορκίας. Τότε ἐνεφανίσθη καὶ ἡ μαμά, ἡ ὁποία ἐφώναξε:

— Φιφίκα, νὰ παραδοθῆτε! Ὅριστε μὲς! νὰ κρυώσῃ τὸ παιδί μὲ τὴν ἐπιμονή σου.

« Τὸ Μπιζάνι ἔπεσε,
καὶ οἱ νικηταί... »

Ἡ Φιφίκα παρεδόθη, τὸ Μπιζάνι ἔπιε, οἱ πολιορκηταὶ ἠλάλαξαν, ὁ Γεῶργος ἀτεσύρθη, τὸ παράθυρον ἔκλεισε καὶ ἡ γειτονιά τέλος ἠσύχασε.

[Φεβρουάριος 1913.]

Γ. Β. ΤΣ.

Ἡ ΠΕΡΙΠΛΑΝΗΣΙΣ ΤΟΥ «ΧΑΜΗΔΙΕ,,

ἘΥΠΝΩ καὶ μούπαν ἔρχεται
τὸ «Χαμηδιέ» καὶ πάλι,
καὶ μόνος μου παραλαῶ
καὶ κατεβαίνω στὸ γιालὸ
μ' ἓνα μεγάλο κιάλι.

— Ἐγὼ τὸ πρωταπάντησα
τὸ κακομοιριασμένο,
στὴ Σύρα, στὸ Σουέζ κι' ἄλλοῦ,
μοῦ λέει κῦμα τοῦ γιालοῦ
θολό, μελανιασμένο.

Δεύτερο κῦμα ῥώτησα:
γιατί νὰ ξεμντίσῃ
στῆς Μεσογειῶν τὸν γιालό;

Περνᾷ τὸ κῦμα τὸ τρελὸ
χωρὶς νὰ μ' ἀπαντήσῃ.

Τὸ τρίτο κῦμα ῥώτησα:
γιατί καὶ πάλι πλέει
στῆς Μεσογειῶν τὰ νερὰ
μὲ τὸν Ρεούφ τὸν μασκαρᾶ;
— Ἐξέρω κι' ἐγὼ; μοῦ λέει.

Τέταρτο κῦμα ῥώτησα:
γιατί μᾶς φοβερίζει
τὸ «Χαμηδιέ» τὸ φοβερό;
— «Γιὰ τὸν κακό του τὸν καιρό»,
τὸ κῦμα ψιθυρίζει.

Γ. ΣΟΥΡΗΣ